

Sygn. akt II UK 293/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z wniosku R. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 lipca 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (dalej także organ rentowy) odmówił ubezpieczonemu R. R. (wnioskodawcy) ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w

warunkach szczególnych, po stwierdzeniu że ubezpieczony nie spełnił warunków ustawowych uprawniających go do tego świadczenia, bo na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. oddalił odwołanie (wyrok z dnia 20 maja 2015 r., VII U (...)).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca urodził się 9 lutego 1954 r. i nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego. W dniu 28 lutego 2014 r. ubezpieczony po raz pierwszy złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku. Wniosek ten został załatwiony decyzją odmowną z dnia 28 maja 2014 r. wobec stwierdzenia, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie wykazał minimalnego 25-letniego stażu ubezpieczeniowego, w tym 15-letniego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W dniu 12 listopada 2014 r. ubezpieczony ponowił wniosek o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy ponownie, tym razem decyzją kwestionowaną w niniejszym postępowaniu, odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury. Sąd Okręgowy ustalił, że według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony legitymował się ogólnym stażem ubezpieczeniowym wynoszącym łącznie 24 lata, 9 miesięcy i 16 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz okresem świadczenia pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat, 4 miesięcy i 23 dni. W okresie od 1 marca 1987 r. do 31 stycznia 1992 r. wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w G. na stanowisku kierowcy-mechanika samochodowego. W dniu 22 kwietnia 1988 r. ukończył kurs operatora żurawi samojezdnych i w związku z tym z dniem 1 czerwca 1988 r. powierzono mu stanowisko operatora żurawi samochodowych, zaś od 1 czerwca 1989 r. do 31 stycznia 1992 r. - stanowisko kierowcy. W trakcie zatrudnienia w Spółdzielni ubezpieczony obsługiwał ciągniki, ciągniki z przyczepami - ciężkie maszyny budowlane używane do pracy na budowach w podmokłych terenach, samochody ciężarowe o masie całkowitej powyżej 3,5 tony, którymi dowoził materiały budowlane na budowę oraz sprzęt budowlany (żuraw samochodowy zamocowany na samochodzie ciężarowym, jak również dźwig bezpośrednio na budowie). Nadto z racji piastowanego stanowiska wnioskodawcy polecano

kierowanie pojazdami o masie całkowitej mniejszej niż 3,5 tony (samochody marki Żuk oraz Robór), jeśli wymagały tego doraźne potrzeby pracodawcy spowodowane koniecznością zastąpienia nieobecnych pracowników Spółdzielni. Od dnia 2 maja 1994 r. do dnia 14 czerwca 1995 r. ubezpieczony prowadził - jako wspólnik spółki cywilnej - pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie naprawy biżuterii srebrnej oraz produkcji wyrobów jubilerskich (z wyłączeniem metali szlachetnych). Odnośnie do tego okresu w aktach rentowych brakuje dowodów, które by potwierdzały opłacanie przez ubezpieczonego składek. W tym czasie ubezpieczony nie był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych ani jako pracownik, ani jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność pozarolniczą.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bo wyniki postępowania dowodowego potwierdziły okoliczność, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganymi przez ustawę: 25-letnim stażem ubezpieczeniowym (obejmującym okresy składkowe i nieskładkowe), ani 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach. Według Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala podtrzymać ustalenia poczynione w tym zakresie przez organ rentowy. Wynika z nich, że skoro ubezpieczony nie spełnił obydwu kumulatywnych warunków stażowych wymaganych przez ustawę, to ta okoliczność wyklucza możliwość nabycia przez niego uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku wynoszącym 60 lat. Ubezpieczony, który w toku niniejszego postępowania był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zdołał potwierdzić (udowodnić) prezentowanych przez siebie twierdzeń, wedle których na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadał minimalny 25-letni ogólny staż emerytalny. Ponadto, w ocenie Sądu pierwszej instancji, ubezpieczony w żaden sposób nie udowodnił, aby w okresie prowadzenia działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej od 2 maja 1994 r. do 14 czerwca 1995 r. opłacał z tego tytułu składki. Z tej przyczyny sporny okres nie mógł być uwzględniony przy obliczaniu stażu emerytalnego, bo sprzeciwia się temu regulacja wynikająca z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej: „ustawa o emeryturach i rentach z FUS”). Z kolei okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Spółdzielni (...) w

G. (od 1 marca 1987 r. do 31 stycznia 1992 r.) nie można kwalifikować jako pracy w warunkach szczególnych, bo w tym czasie ubezpieczony oprócz pracy „operatora sprzętu ciężkiego na budowie” albo „kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej powyżej 3,5 tony” wykonywał także inne czynności.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji ubezpieczony wniósł apelację. Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...): 1) zmienił zaskarżone orzeczenie i przyznał ubezpieczonemu prawo do dochodzonej emerytury od dnia 1 listopada 2014 r.; 2) nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oraz 3) zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 210 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy wywiódł, że Sąd Okręgowy błędnie ocenił materiał dowodowy i dlatego poczynił nieprawidłowe ustalenia prawne powodujące naruszenie przepisów prawa materialnego, określających zasady nabywania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego z karty przebiegu zatrudnienia zawartego w aktach organu rentowego „wynika niezbicie, iż wnioskodawca posiadał wymagany ogólny staż ubezpieczeniowy, wynoszący ponad 25 lat, tj. 25 lat 2 miesiące i 12 dni”. Przeciwnie ustalenie Sądu Okręgowego „wynika zatem jedynie z błędu w sumowaniu tych okresów”. Co się z kolei dotyczy drugiej spornej przesłanki (okres zatrudnienia w warunkach szczególnych), to Sąd odwoławczy wywiódł, że ubezpieczony w trakcie zatrudnienia w Spółdzielni w rzeczywistości wykonywał pracę w warunkach szczególnych, mimo, że na tę okoliczność w aktach sprawy brakuje odpowiedniego dokumentu (świadcstwa pracy w warunkach szczególnych). Według Sądu Apelacyjnego zebrany w sprawie materiał dowodowy (w szczególności zeznania świadków) pozwala na przyjęcie, że ubezpieczony w spornym okresie - co najmniej od daty nabycia uprawnień do kierowania samojezdnym żurawiem samochodowym (od 1 czerwca 1988 r.) do końca zatrudnienia w Spółdzielni (31 stycznia 1992 r.) - stale i w pełnym wymiarze świadczył pracę w warunkach szczególnych, wymienioną w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej:

„rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.”) w dziale VIII pod poz. 2 (praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony) oraz poz. 3 (prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych). To zaś oznacza, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony legitymował się minimalnym 15-letnim stażem zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego organ rentowy wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie: 1) art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez przyjęcie, że ubezpieczony udowodnił - na dzień 1 stycznia 1999 r. - ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, i w związku z tym nabył prawo do emerytury w obniżonym wieku oraz 2) § 3 i § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przez przyjęcie, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się ogólnym stażem emerytalnym wynoszącym 25 lat, w sytuacji gdy do tego stażu błędnie (podwójnie) zaliczono okresy pobierania zasiłków chorobowych (po raz pierwszy jako okresy składkowe, a po raz drugi - jako okresy nieskładkowe). W uzasadnieniu podstaw kasacyjnych skarżący organ wywiódł w szczególności, że po zsumowaniu wszystkich udowodnionych przez ubezpieczonego okresów składkowych i nieskładkowych przypadających do 31 grudnia 1998 r. okazało się, że wnioskodawca legitymuje się stażem emerytalnym w wymiarze wynoszącym „tylko” 24 lata, 9 miesięcy i 16 dni. Wynika to z faktu, że zgodnie z kartą przebiegu zatrudnienia ubezpieczony udowodnił okresy składkowe w rozmiarze wynoszącym 24 lata, 3 miesiące i 16 dni, zaś okresy nieskładkowe - w rozmiarze 6 miesięcy. Sąd Apelacyjny dokonał błędnych wyliczeń przez to, że do zsumowanych okresów zatrudnienia ubezpieczonego (kod 11), na które składały się zarówno okresy składkowe, jak i nieskładkowe, dodał okresy nieskładkowe (kody 42 i 47). Tym samym okresy nieskładkowe zostały policzone podwójnie: najpierw jako okresy zatrudnienia, a następnie jako okresy pobierania zasiłku (kod 47). Okres pobierania zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia (kod 42) został doliczony prawidłowo. W takim stanie rzeczy nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że ubezpieczony udowodnił łącznie 24 lata, 9 miesięcy i 16 dni okresów pracy w szczególnych warunkach (zamiast wymaganych ustawowo 25 lat), a więc nie spełnił wszystkich warunków uprawniających go do emerytury na podstawie

art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy wniosł o uchylenie kwestionowanego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku i „rozstrzygnięcie co do istoty sprawy”, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczony wniosł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, a „z ostrożności procesowej” - o jej oddalenie, a także o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Zgodnie z art. 184 w związku z art. 27 i 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. mężczyznom, urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu obniżonego wieku emerytalnego wynoszącego 60 lat, jeżeli: 1) w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (1 stycznia 1999 r.) legitymowali się ogólnym stażem ubezpieczeniowym (obejmującym okresy składkowe i nieskładkowe) w wymiarze co najmniej 25 lat, w tym okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze co najmniej 15 lat oraz 2) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo (w razie uzyskania członkostwa w tym funduszu) złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Z przywołanych regulacji materialnoprawnych wynika, że stwierdzenie (potwierdzenie) w postępowaniu sądowym nabycia przez ubezpieczonego uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku wymaga poczynienia przez sąd orzekający stosownych ustaleń faktycznych (z wykorzystaniem odpowiednich środków dowodowych) m.in. na okoliczność legitymowania się przez ubezpieczonego w dniu 1 stycznia 1999 r. stażem emerytalnym (okresami składkowymi i nieskładkowymi) w wymiarze co najmniej 25 lat oraz wykonywania przez ubezpieczonego w okresie poprzedzającym datę wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS pracy kwalifikowanej (pracy w szczególnych warunkach albo szczególnym charakterze) stale i w pełnym wymiarze czasu przez co najmniej 15 lat.

Należy również zauważyć, że na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy - za wyjątkiem nieważności postępowania apelacyjnego, którą w postępowaniu kasacyjnym bierze się pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia - rozpoznaje skargę kasacyjną tylko w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw skargowych. W niniejszej skardze organ rentowy kwestionuje prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego tylko w zakresie obejmującym ziszczenie się przesłanki nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury określonej przez art. 184 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Konkretnie rzecz ujmując, organ rentowy podważył ustalenie Sądu drugiej instancji odnośnie do tego, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymował się co najmniej 25-letnim stażem emerytalnym (okresami składkowymi i nieskładkowymi). Jednocześnie na obecnym etapie sporu (inaczej, niż to miało miejsce w postępowaniu przed Sądami *meriti*) organ rentowy nie kwestionował już ustalenia, że ubezpieczony w dniu 1 stycznia 1999 r. posiadał co najmniej 15-letni staż zatrudnienia w warunkach szczególnych. W związku z powyższym ta ostatnia okoliczność - w świetle dyrektywy wyrażonej w art. 398¹³ § 1 k.p.c. - nie podlega ocenie kasacyjnej Sądu Najwyższego w ramach niniejszego postępowania.

Nie zmienia to jednak faktu, że nabycie przez ubezpieczonego prawa do emerytury w obniżonym wieku (60 lat) na zasadach określonych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wymaga kumulatywnego spełnienia wszystkich przesłanek wymienionych w przedmiotowej regulacji. Prowadzi to do wniosku, że ubezpieczony uzyskuje (*ex lege* - art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) prawo do emerytury z dniem ukończenia 60 roku życia tylko wtedy, gdy zostanie udowodnione, że w dniu 1 stycznia 1999 r. legitymował się nie tylko 15-letnim stażem zatrudnienia w warunkach szczególnych, ale również 25-letnim (ogólnym) stażem ubezpieczeniowym.

Odnośnie do spornej na etapie postępowania kasacyjnego przesłanki posiadania przez ubezpieczonego - według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r. - ogólnego stażu emerytalnego wynoszącego co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, należy przypomnieć, że Sąd odwoławczy w wyroku objętym niniejszą skargą przyjął założenie, zgodnie z którym w okolicznościach rozpoznawanej sprawy ten warunek został spełniony, bo „z karty przebiegu

zatrudnienia (...) wynika niezbiecie, iż wnioskodawca posiadał wymagany ogólny staż ubezpieczeniowy, wynoszący ponad 25 lat, tj. 25 lat 2 miesiące i 12 dni”, a poczynione w tej materii przez Sąd pierwszej instancji (a wcześniej - przez organ rentowy) „przeciwnie ustalenie” jest jedynie konsekwencją „błędu w sumowaniu tych okresów”. Sąd Apelacyjny prezentując takie, stanowisko w tym względzie, w ogóle nie wyjaśnił, które z poszczególnych (częstkowych) okresów zatrudnienia wymienionych w przywołanym przez niego dokumencie podlegają sumowaniu, w efekcie czego - zdaniem tego Sądu - łączny staż emerytalny ubezpieczonego miałby przekraczać ustawowy próg co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Tymczasem w postępowaniu odwoławczym potrzeba precyzyjnego wyjaśnienia okoliczności odnośnie do tego, które konkretne okresy składkowe i nieskładkowe należy uwzględnić przy ustalaniu łącznego stażu emerytalnego wnioskodawcy wynikała z faktu, że według organu rentowego ten staż na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosił jedynie 24 lata, 9 miesięcy i 16 dni.

Z tej perspektywy trzeba stwierdzić, że ustalenia poczynione przez Sąd Apelacyjny są niepełne, a rozstrzygnięcie sprawy, opierające się na takich niepełnych ustaleniach, co najmniej przedwczesne. Z tej przyczyny zachodzi więc konieczność uchylenia przez Sąd Najwyższy orzeczenia objętego skargą i przekazania sprawy Sądowi odwoławczemu celem dokonania precyzyjnych ustaleń w zakresie tego, czy suma poszczególnych okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. rzeczywiście wynosiła co najmniej 25 lat, czy też nie przekraczała tego progu.

Wedle skarżącego organu, Sąd Apelacyjny dokonując sumowania okresów składkowych i nieskładkowych wykazanych przez ubezpieczonego wadliwie (podwójnie) zaliczył następujące okresy: 1) 31 stycznia 1992 r. (1 dzień); 2) od 17 do 28 lutego 1994 r. (12 dni); 3) od 1 listopada 1995 r. do 29 lutego 1996 r. (4 miesiące) oraz 4) od 21 do 31 października 1998 r. (11 dni). Gdyby zgodzić się z twierdzeniami organu rentowego, to w konsekwencji okazałoby się, że ubezpieczony przed 1 stycznia 1999 r. nie zdołał „wypracować” ogólnego stażu emerytalnego i w ten sposób nie uzyskał uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku. Logicznym bowiem jest, że konkretnie oznaczony przedział czasu - z założenia - może być zaliczony osobie ubiegającej się o emeryturę tylko

jednokrotnie. Inaczej mówiąc, podwójne (wielokrotne) wliczanie tego samego okresu do celów związanych z ustaleniem uprawnień emerytalnych nie jest prawnie możliwe, chyba że taką ewentualność przewidują regulacje o charakterze szczególnym, przy czym należy zastrzec, że w odniesieniu do sytuacji prawnej ubezpieczonego takowe unormowania nie istnieją.

Wprawdzie w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), tym niemniej już choćby na podstawie pobieżnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym „karty przebiegu zatrudnienia” (k. 128 tomu IV akt rentowych), nie sposób nie zauważyć, że w ramach procedury sumowania stażu emerytalnego „wypracowanego” przez ubezpieczonego przed 1 stycznia 1999 r. okresy, o których wspomina skarżący organ, zostały najpewniej policzone dwukrotnie: najpierw jako okresy składkowe (okresy zatrudnienia - oznaczone kodem 11), a następnie - jako okresy nieskładkowe (okresy pobierania zasiłku chorobowego w trakcie trwania stosunku pracy - kod 47). W płaszczyźnie normatywnej takie podwójne zaliczenie nie jest dopuszczalne, bo przy ustalaniu stażu emerytalnego nie można uwzględnić okresu, który już został „skonsumowany” przez inny okres. W okolicznościach faktycznych sprawy nietrudno więc zauważyć, że wszystkie 4 sporne okresy pokrywają się z innymi okresami, które były (mogły być) brane pod uwagę przy liczeniu stażu emerytalnego ubezpieczonego. Konkretnie rzecz ujmując, należy wskazać, że data 31 stycznia 1992 r. pokrywa się z okresem przypadającym od 1 października 1991 r. do 31 stycznia 1992 r. Natomiast okresy trwające od 17 do 28 lutego 1994 r., od 1 listopada 1995 r. do 29 lutego 1996 r. i od 21 do 31 października 1998 r. są „konsumowane” przez okresy przypadające - odpowiednio - od 15 listopada 1993 r. do 28 lutego 1994 r., od 1 stycznia 1995 r. do 31 lipca 1996 r. i od 2 kwietnia 1997 r. do 31 grudnia 1998 r.

Przy ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy Sąd odwoławczy w sposób kategoryczny powinien zatem wyjaśnić, które z „zazębiających się” okresów wymienionych w „karcie przebiegu zatrudnienia” należy uznać za okresy miarodajne w procedurze ustalenia stażu emerytalnego ubezpieczonego na dzień 1

stycznia 1999 r. Dopiero po przeprowadzeniu takiej dogłębnej analizy będzie możliwe zsumowanie wszystkich poszczególnych okresów składkowych i nieskładkowych, a w konsekwencji poczynienie stanowczego ustalenia, czy w dniu 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony rzeczywiście legitymował się łącznym stażem emerytalnym wynoszącym co najmniej 25 lat.

Z powołanych wyżej względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., uwzględnił skargę organu rentowego i pozostawił Sądowi drugiej instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do treści art. 108 § 2 k.p.c.

r.g.